

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 4Co/55/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1117224508
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 05. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Valéria Kleinová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2021:1117224508.1

Uznesenie

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Valérie Kleinovej a členov senátu Mgr. Ingrid Degmovej Pospíšilovej a JUDr. Anny Kašajovej v právnej veci žalobcov: 1/ H.. A.. E. R., nar. XX.XX.XXXX, 2/ L. R., nar. XX.XX.XXXX, obaja bytom Z. X, Z., žalobkyňa 2/ zastúpená žalobcom 1/, proti žalovanému: Slovenská republika v zastúpení Ministerstvom spravodlivosti SR, so sídlom Račianska 71, Bratislava, o zaplatenie odškodnenia - nemajetkovej ujmy vo výške 20.000 Eur, na odvolanie žalobcov 1/ a 2/ proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I zo dňa 12. novembra 2019 č.k. 12C 61/2017-99 takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **z r u š u j e** a vec mu **v r a c i a** na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zamietol žalobu žalobcov, ktorou sa voči žalovanému domáhali zaplatenia sumy 10.000 Eur žalobcovi 1/ a 10.000 Eur žalobkyňi 2/ titulom nemajetkovej ujmy a žalovanému nepriznal nárok na náhradu trov konania.

2. Vychádzal zo skutkového vymedzenia žaloby žalobcami tým, že svojvoľnými aktivitami Ministerstva spravodlivosti SR prostredníctvom jeho zamestnanca H.. X. S. bolo opakovane a neprípustne výraznou mierou zasiahnuté do ich výsostne osobnostných práv aj pred tretími osobami, intenzívny zásah do ich práva na česť a dôstojnosť, do práva na pokojný stav, do práva na súkromie a pokojný rodinný život, malo za následok vyvolanie stavu ich utrpenia a poníženia, a to jednak kriminalizáciou, ako aj šírením nepravdivej informácie o tom, že rodina žalobcov dlhuje advokátovi E.. H.. F. cca 5 miliónov Sk, čomu sa v čase vymysleného trestného stíhania žalobcu 1/ za aktívnej účasti Ministerstva spravodlivosti SR, vystupujúceho ako údajný poškodený nemohli účinne brániť, keďže k týmto útokom do ich integrity došlo v čase vymysleného trestného stíhania žalobcu 1/ po podaní obžaloby prokurátorkou Krajskej prokuratúry v Bratislave na žalobcu 1/ na Okresnom súde Bratislava I - konanie vedené proti nemu pod sp. zn. 5T/52/2009, ktoré bolo právoplatne ukončené dňa 21.04.2016 oslobodením v celom rozsahu žalobcu 1/ spod vykonštruovanej obžaloby rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 2To/135/2015 zo dňa 21.04.2016 postavenej na výpovedi psychicky nemocného „korunného“ svedka- advokáta E.. H.. F.. V uvedenom trestnom konaní zastupoval Ministerstvo spravodlivosti SR jeho zamestnanec H.. X. S., ktorý zápisnicu obsahujúcu nepravdivé, citlivé a na cti utrývajúce informácie a krimi informácie zneužitím práva sprístupňoval tretím osobám a šírili ju aj v občianskoprávných konaniach pred Okresným súdom Bratislava I sp. zn. 14C/114/2007 a sp.zn. 11C/135/2011, v ktorých žalobcovia neboli účastníkmi konania. Žalobcovia dotknutí opakovaným a svojvoľným neoprávneným zásahom do ich práva na česť a dôstojnosť, do ich práva na súkromie konaním zástupcu Ministerstva spravodlivosti SR boli pred účastníkmi týchto občianskoprávných konaní ohovorení, zneuctení, poníženi a negatívne vykreslení ako údajní dlžníci advokáta E.. H.. F., čo malo za následok zásah do ich integrity vo veľkom rozsahu, keďže postupom Ministerstva spravodlivosti SR došlo k zneužitiu informácií získaných z trestného konania voči ním, a to opakovane v úmysle poškodiť ich ako účastníkov konaní, ale aj ako bezúhonných občanov.

Nakoľko týmto konaním Ministerstva spravodlivosti SR zneužitím práva a teda nesprávnym úradným postupom za účinnosti zákona č. 514/2003 Z.z. (§ 9 ods. 1, ods. 2) bolo opakovane zasiahnuté do práva na česť a dôstojnosť poškodených, žalobcovia formou predbežného nároku na odškodnenie nemajetkovej ujmy požiadali listom zo dňa 05.03.2017 o odškodnenie nemajetkovej ujmy v sume 10.000 Eur pre každého. V právnom štáte nie je dovolené a ani prípustné, aby „údajný poškodený“ v trestnom konaní (za daného skutkového stavu Ministerstvo spravodlivosti SR) do právoplatného rozhodnutia trestného súdu o vine a nevine žalobcu 1/ zneužíval informácie získané z trestného konania (teda aj zápisnicu o výsluchu svedka zo dňa 31.01.2008) k poškodzovaniu žalobcov, a to opakovane pred tretími osobami, a tým neoprávnene ponižujúco zasahoval do ich integrity, ponižoval, neoprávnene zasahoval do práva na česť a dôstojnosť. Žalobcovia v súlade s rozhodovacou praxou súdov (najmä, ak agresorom a porušovateľom ich práva na česť a dôstojnosť, práva na súkromie podľa čl. 8 ods. 1, ods. 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd je Slovenská republika a Ministerstvo spravodlivosti SR) žiadali priznať odškodnenie nemajetkovej ujmy v sume po 10.000 Eur pre každého, ktorá je vzhľadom na okolnosti prípadu a intenzitu neoprávneného opakovaného zásahu zneužitím práva primeraná a spravodlivá.

3. Žalovaný vo svojom vyjadrení zo dňa 02.01.2018 poukázal na ustanovenie § 1 písm. a) zákona č. 514/2003 Z.z., v zmysle ktorého poškodenému vznikajú nároky z tohto zákona výlučne vtedy, ak ide o škodu spôsobenú orgánmi verejnej moci pri výkone verejnej moci. Skutkové okolnosti opísané žalobcami v žalobe, od ktorých odvíjajú svoj nárok na odškodnenie - konanie povereného zamestnanca Ministerstva spravodlivosti SR ako zástupcu strany sporu v občianskoprávných konaniach vedených na Okresnom súde Bratislava I pod sp.zn. 14C/114/2007 a sp.zn. 11C/135/2011 spočívajúce v predkladaní zápisnice o výsluchu svedka v trestnom konaní vedenom proti žalobcovi 1/ ako dôkazu v týchto konaniach, nespádajú pod úpravu zákona č. 514/2003 Z.z., nakoľko zastupovanie štátu v sporových konaniach pred súdmi nie je výkonom verejnej moci v zmysle ustanovenia § 2 písm. a) zákona č. 514/2003 Z.z.. V oboch vyššie uvedených občianskoprávných konaniach bol predmetom nárok na náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z.z., pričom v oboch konaniach bol žalovaným subjektom štát - Slovenská republika, v mene ktorého konalo Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, a to prostredníctvom na to povereného zamestnanca ministerstva. V súdnych konaniach vedených podľa ustanovení Civilného sporového poriadku, resp. podľa jemu predchádzajúceho zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov, v ktorých je štát stranou sporu (účastníkom konania), má štát rovnaké procesné postavenie a z toho vyplývajúce práva a povinnosti, ako majú všetky ďalšie sporové strany, respektíve účastníci konania. Preto žalobcami namietaný neoprávnený zásah do ich osobnostných práv, ktorého sa mal dopustiť poverený zamestnanec ministerstva spravodlivosti ako osoba konajúca za ministerstvo ako zástupcu žalovaného štátu v sporových konaniach vedených na Okresnom súde Bratislava I, nepochybne nemožno posudzovať podľa ustanovení zákona č. 514/2003 Z.z. a z konania povereného zamestnanca ministerstva pred súdom vyvodzovať zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci v zmysle uvedeného zákona. Pokiaľ sa teda žalobcovia mienia svojou žalobou domáhať odškodnenia za zásah do ich osobnostných práv, ku ktorému malo dôjsť konaním povereného zamestnanca ministerstva spravodlivosti pri zastupovaní ministerstva v sporových konaniach, takýto nárok môže byť posúdený len podľa príslušných ustanovení zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov o ochrane pred neoprávnenými zásahmi do osobnostných práv. Žalobcovia si podanou žalobou uplatnili právo na zaplatenie odškodnenia - nemajetkovej ujmy v peniazoch (teda subjektívne právo), pričom za zodpovednostný subjekt (teda nositeľa právnej povinnosti zodpovedajúcej uplatnenému subjektívnemu právu) označili Slovenskú republiku v zastúpení Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky. Pasívnu vecnú legitimáciu žalovaného pre konanie odvodzujú z ustanovení zákona č. 514/2003 Z.z., podľa ktorého štát zodpovedá za škodu spôsobenú orgánom verejnej moci pri výkone verejnej moci. Keďže sa však na žalobcami uplatnený nárok predmetný zákon nevzťahuje, nemožno z neho vyvodzovať ani pasívnu vecnú legitimáciu žalovaného Slovenskej republiky pre toto konanie. Zároveň platí, že pokiaľ má byť žalobcami požadovaný nárok na odškodnenie posúdený podľa príslušných ustanovení Občianskeho zákonníka o ochrane pred neoprávneným zásahom do osobnostných práv žalobcov, Slovenská republika nie je pasívne vecne legitimovaným subjektom pre uplatnenie takéhoto nároku žalobcov. Vo veciach ochrany osobnosti sú účastníkmi konania osoba, do ktorej práva na ochranu osobnosti malo byť zasiahnuté (subjekt ochrany) a narušiteľ, teda fyzická alebo právnická osoba, ktorá mala neoprávnene zasiahnuť do práva na ochranu osobnosti a je nositeľom povinnosti upustiť od neoprávnených zásahov do práva na ochranu osobnosti, odstrániť následky zásahov alebo poskytnúť primerané finančné zadosťučinenie. Predpokladom úspešného uplatnenia práva na ochranu osobnosti je nielen zistenie, že žalobca je

fyzickou osobou, ktorej osobnostné práva boli porušené alebo ohrozené, ale rovnako zistenie, že žalovaný (fyzická alebo právnická osoba) sa dopustil tohto konania, ktoré žalobca v konaní považoval za zásah do jeho osobnostných práv a z ktorého vyvodzoval svoje právo na ochranu osobnosti. Nedostatok pasívnej vecnej legitímácie je dôvodom pre zamietnutie návrhu na začatie konania. Podľa tvrdení žalobcov k neoprávnenému zásahu do ich osobnostných práv malo dôjsť konaním povereného zamestnanca ministerstva spravodlivosti ako zástupcu strany sporu v občianskoprávných konaniach, spočívajúci v predkladaní zápisnice o výsluchu svedka v trestnom konaní ako dôkazu v týchto konaniach, čím došlo k zneužitiu informácií získaných z trestného spisu a šírenia nepravdivej informácie zamestnancom ministerstva spravodlivosti. Žalobný návrh žalobcovia smerujú voči štátu - Slovenskej republike. Žalovaný Slovenská republika sa ale bez pochyby konania, ktoré podľa žalobcami tvrdených skutkových okolností zasiahlo do ich osobnostných práv, nedopustil, a preto z hľadiska žalobou uplatneného nároku na náhradu nemajetkovej ujmy z titulu neoprávneného zásahu do práva na ochranu osobnosti nemôže byť považovaný za subjekt zásahu. Z hľadiska určenia subjektu zásahu do osobnostných práv chránených v zmysle § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka totiž nemožno štát (Slovenskú republiku) stotožňovať s odlišnými subjektmi, ktoré majú samostatnú právnu subjektivitu a aj nesú vlastnú zodpovednosť za prípadné zásahy do osobnostných práv fyzických osôb.

Žalovaný ďalej uviedol, že ak by súd napriek uvedenej námietke nedostatku pasívnej vecnej legitímácie žalovaného pre konanie dospel k záveru, že žalovanému svedčí pasívna vecná legitímácia pre konanie o žalobcami namietanom neoprávnenom zásahu do osobnostných práv žalobcov, poukazuje na skutočnosť, že žalobcami uplatnený nárok na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch je premlčaný. Zo skutkových okolností uvádzaných žalobcami vyplýva, že k zásahu do ich práv malo dôjsť neoprávneným šírením nepravdivých a klamlivých informácií o žalobcoch zamestnancom ministerstva spravodlivosti predložením zápisnice o výsluchu svedka v trestnom konaní. V konaní sp. zn. 14C/114/2007 bola predmetná zápisnica o výsluchu svedka predložená do konania dňa 24.10.2011 ako príloha k vyjadreniu zo dňa 21.10.2011. V konaní sp. zn. 11C/135/2011 bola rovnaká zápisnica predložená do konania dňa 16.02.2012 ako príloha k vyjadreniu zo dňa 15.02.2012. Dňa 07.06.2012 bola Ministerstvu spravodlivosti SR doručená sťažnosť žalobcu 1/ zo dňa 05.06.2012, ktorou žalobca namietal postup povereného zamestnanca ministerstva spravodlivosti v označených súdnych konaniach, spočívajúci v predložení predmetnej zápisnice o výsluchu svedka, čím podľa sťažovateľa (žalobca 1/) došlo k nenáležitej kriminalizácii a škandalizácii jeho osoby a neoprávnenému šíreniu predmetnej zápisnice s následkom ohrozenia práv sťažovateľa chránených § 11 Obč. zák. Z uvedeného je zrejmé, že k neoprávnenému zásahu do osobnostných práv žalobcov a vzniku nemajetkovej ujmy malo dôjsť najneskôr v deň doručenia sťažnosti zo dňa 05.06.2012 ministerstvu (07.06.2012), tento deň je potrebné považovať za deň, kedy žalobcovia mohli uplatniť svoje právo na náhradu nemajetkovej ujmy a od tohto dňa je potrebné počítat i trojročnú premlčaciu dobu v zmysle § 101 Občianskeho zákona. Premlčacia doba troch rokov uplynula dňa 07.06.2015. Keďže žalobcovia svoj nárok uplatnili na súde po prvýkrát podaním žaloby dňa 02.10.2017, teda po uplynutí premlčacej doby, nárok žalobcov na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch je premlčaný. Vzhľadom na túto skutočnosť žalovaný vznáša námietku premlčania. Poznomenal, že nárok žalobcov by bol premlčaný aj v prípade jeho posúdenia podľa ustanovení zákona č. 514/2003 Z.z., nakoľko v zmysle § 19 ods. 1 citovaného zákona by sa v takomto prípade uplatnila taktiež trojročná premlčacia doba, a to odo dňa, keď sa žalobcovia dozvedeli o vzniku škody následkom nesprávneho postupu - teda od momentu vedomosti žalobcu o predložení zápisnice o výsluchu svedka zamestnancom ministerstva v konaniach sp. zn. 14C/114/2007 a sp. zn. 11C/135/2011, ktorý je nepochybne možné stanoviť najneskôr na deň podania sťažnosti na postup zamestnanca ministerstva zo dňa 05.06.2012. Vzhľadom na uvedené skutočnosti žalovaný žiadal žalobu pre nedostatok pasívnej vecnej legitímácie žalovaného, ako aj z dôvodu premlčania uplatneného nároku, v celom rozsahu zamietnuť.

4. Po právnej stránke súd prvej inštancie vychádzal z ustanovení § 1 písm. a), § 2 písm. a), § 3 ods. 1, 2 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov, účinný v čase podania žaloby (ďalej len „zákon č. 514/2003 Z. z.“), § 11, § 13 ods. 1,2, § 16, § 132 ods. 1,2, § 135 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) Občianskeho zákonníka (ďalej len „Obč. zák.“).

5. Súd prvej inštancie sa prednostne zaoberal vznesenou námietkou nedostatku pasívnej vecnej legitímácie na strane žalovaného, konštatujúc, že preskúmavanie vecnej legitímácie, či už aktívnej (na strane žalobcu) alebo pasívnej (na strane žalovaného), je imanentnou súčasťou súdneho konania (viď

napr. rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 2Cdo 205/2009). Pred preskúmaním uplatňovaného nároku je vždy súd povinný zistiť, či subjekty, ktoré vystupujú ako strany konania, sú skutočne účastníkmi hmotnoprávneho vzťahu, z ktorého žalobca odvodzuje svoje subjektívne práva. Účastník konania, ktorý je nositeľom hmotnoprávnej povinnosti (záväzku), má pasívnu legitímáciu. Uviedol, že súd žalobe vyhovie len vtedy, ak žalobca žaluje osobu, ktorá je nositeľom hmotnoprávnej povinnosti. Ak sa to v konaní nedokáže, súd žalobu zamietne so záverom o nedostatku pasívnej vecnej legitímácie žalovaného bez ohľadu na prípadné zistenie, že nositeľom pasívnej vecnej legitímácie je iný subjekt, ktorého ale žalobca za žalovaného neoznačil (uznesenie Najvyššieho súdu SR z 18. januára 2012, sp. zn. 6Cdo 214/2011). O nedostatok pasívnej vecnej legitímácie ide vtedy, ak ten, o kom žalobca tvrdí, že je nositeľom hmotnoprávnej povinnosti (žalovaný), v skutočnosti objektívne nie je nositeľom hmotnoprávnej povinnosti, o ktorú v konaní ide (rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 3Cdo 192/2004). V zmysle zákonných ustanovení Civilného sporového poriadku je presné označenie strán sporu bezvýnimčnou požiadavkou individualizácie žaloby. V sporovom konaní je výlučne vecou žalobcu označenie strán sporu. Strana sporu musí byť označená tak, aby bolo nepochybné, kto je stranou v spore, aby ju nebolo možné zameniť s inou osobou a aby s ňou mohol súd konať.

6. Skonštatoval, že žalobcovia v konaní označili za žalovaného štát - Slovenská republika, v mene ktorého koná Ministerstvo spravodlivosti SR. Podanou žalobou sa domáhajú zaplataenia nemajetkovej ujmy, ktorá mala vzniknúť žalobcom „opakovaným neprípustným zásahom do výsostne osobnostných práv žalobcov pred tretími osobami, intenzívnym zásahom do ich práva na česť a dôstojnosť, do práva na pokojný stav, do práva na súkromie a pokojný rodinný život, vyvolaním stavu utrpenia a poníženia“ konaním zamestnanca H.. X. S., ktorý svojho zamestnávateľa Ministerstvo spravodlivosti SR zastupoval na základe poverenia v civilnoprávných konaniach vedených na Okresnom súde Bratislava I pod sp.zn. 14C/114/2007 a sp.zn. 11C/135/2011. K tomuto zásahu malo dôjsť neoprávneným použitím zápisnice z trestného konania, ktoré bolo vedené proti žalobcovi 1/ v označených civilnoprávných konaniach.

Mal za to, že zásahu do osobnostných práv žalobcov, tak ako to žalobcovia označili v žalobe, ako následne žalobca 1/ aj ústne na pojednávaní, sa mal dopustiť zamestnanec ministerstva ako osoba poverená ministerstvom zastupovať zástupcu žalovaného štátu v sporových konaniach. Z uvedeného teda vyplýva, že konanie povereného zamestnanca nie je možné subsumovať pod nesprávny úradný postup tak, ako to má na mysli ustanovenie § 3 ods. 1 písm. d) zákona č. 514/2003 Z.z.. Vyhodnotiac obsah žaloby, ako aj ústne prednesy žalobcu 1/, dospel súd prvej inštancie k záveru, že žalobcovia sa domáhajú ochrany osobnosti, do práva ktorých malo byť zasiahnuté fyzickou osobou (H.. X. S., zamestnanec Ministerstva spravodlivosti SR, ktorý osobne predložil predmetnú zápisnicu z prebiehajúceho trestného konania do civilnoprávných konaní). Pokiaľ by sa vykonaným dokazovaním takýto neoprávnený zásah preukázal, posúdiac intenzitu tohto zásahu, bolo by možné v zmysle § 13 ods. 2 Obč. zák. žalobcom priznať aj náhradu nemajetkovej ujmy. Základným predpokladom na takýto postup súdu je však splnenie procesnej podmienky správneho označenia strany sporu na strane žalovaného, ktorým by v tom prípade bolo Ministerstvo spravodlivosti SR. Žalobcovia si však uplatnili nárok na náhradu nemajetkovej ujmy podľa zákona č. 514/2003 Z.z., keď uviedli, že konaním štátu - Slovenská republika, zastúpená Ministerstvom spravodlivosti SR - nesprávnym úradným postupom - im bolo zasiahnuté do osobnostných práv.

7. Vyslovil, že v prípade zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci ide o objektívnu zodpovednosť za predpokladu súčasného splnenia troch podmienok - existencie nezákonného rozhodnutia orgánu štátu alebo jeho nesprávneho úradného postupu, existencia škody ako majetkovej či nemajetkovej ujmy vyjadriteľnej v peniazoch a príčinná súvislosť medzi škodou a nezákonným rozhodnutím či nesprávnym úradným postupom. Zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci má povahu objektívnej zodpovednosti, t. j. zodpovednosti bez ohľadu na zavinenie. Zákon nepozná ani žiadny liberačný dôvod, na základe ktorého by bolo možné tejto zodpovednosti sa zbaviť.

8. Súd prvej inštancie sa stotožnil s názorom žalovaného, že zastupovanie štátu v sporových konaniach pred súdmi nie je výkonom verejnej moci v zmysle § 2 písm. a) zákona č. 514/2003 Z.z. V označených civilnoprávných konaniach štát vystupoval ako strana sporu, kedy má štát rovnaké procesné postavenie, a z toho vyplývajúce práva a povinnosti, ako majú všetky ďalšie sporové strany. Žalobca 1/ ako prostriedok procesného útoku uviedol, že súd pozná právo a preto je potrebné prijať účinné opatrenia, aby táto žaloba, ktorá je podľa názoru žalobcu 1/ „dôvodná a zmysluplná, o to viac, že sa jednalo o

opakované útoky do integrity žalobcov konaním ministerstva spravodlivosti, tak, aby súd našiel riešenie, pretože nie je na mieste túto žalobu zhodiť zo stola a žalobu zamietnuť. Je na to kopec judikatúry NSSR ako aj ÚSSR, teda zastával právny názor, že žaloba je podaná správne v súlade s platnými ustanoveniami citovaného zákona a preto jej žiadal vyhovieť v celom rozsahu.“

V tejto súvislosti súd poukázal súd prvej inštancie na nález Ústavného súdu SR z 12. januára 2017, sp. zn. II. ÚS 675/2016, že len v prípade súdnych konaní, predmetom ktorých je zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, pre prípad, ak bol žalobcom v žalobe ako žalovaný označený len orgán oprávnený v mene štátu konať (Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky), pričom z iných častí žaloby zjavne vyplýva, že smeruje proti štátu, je povinnosťou konajúceho všeobecného súdu žalobcu vyzvať na odstránenie vady žaloby spočívajúcej v jej nezrozumiteľnosti z dôvodu neurčitosti. Respektíve je súd oprávnený v prípade správne označeného subjektu - „štát“, avšak nesprávne označeného orgánu, ktorý má za štát konať, tento subjekt ustáliť. Uvedené sa však nevzťahuje na prejednávaný spor.

Dospel k záveru, že v prejednávanom spore si žalobcovia uplatňujú nárok na náhradu nemajetkovej ujmy z titulu neoprávneného zásahu do práva na ochranu osobnosti, ktorého sa subjekt označený na strane žalovaného (Slovenská republika, v zastúpení Ministerstvom spravodlivosti SR) nedopustil. Pôvodcom zásahu je právnická osoba - orgán verejnej moci (Ministerstvo spravodlivosti SR), konkrétnym konaním ktorého malo dôjsť k zásahu do osobnostných práv (pre porovnanie pozri aj rozsudok NS SR zo dňa 26.09.2013, sp.zn. 3Cdo/201/2007). Vyhodnotil námietku nedostatku pasívnej vecnej legitímácie žalobcu v prejednávanom spore za dôvodnú a z uvedeného dôvodu žalobu žalobcov v celom rozsahu zamietol.

9. O nároku na náhradu trov konania rozhodol súd prvej inštancie podľa § 255 ods. 1 CSP, § 262 ods. 1, 2 CSP a čl. 17 Základných princípov CSP s odôvodnením, že žalovaný bol v konaní plne úspešný a vznikol mu tak nárok na náhradu trov konania, avšak nakoľko žalovanému v priebehu súdneho konania žiadne trovy nevznikli, súd s poukazom na princíp hospodárnosti obsiahnutý v čl. 17 Základných princípov CSP rozhodol tak, že v konaní úspešnému žalovanému nárok na náhradu trov konania nepriznal.

10. Proti tomuto rozsudku podali v zákonnej lehote odvolanie žalobcovia 1/ a 2/ s poukazom na ust. §-u 365 ods. 1 písm. a), b), c), e) h) CSP odvolanie ako voči svojvoľnému, arbitrárnemu rozsudku majúci zato, že postupom a rozhodnutím prvostupňového súdu im bola závažným spôsobom odňatá možnosť riadne konať, napadnutý rozsudok vychádza z nedostatočne zisteného skutkového stavu veci a nesprávneho právneho posúdenia, je výsledkom tendenčného a formalistického konania okresného súdu a nie nezaujatej sudkyne v rozpore so zárukami dotknutých žalobcov 1/ a 2/, ktoré im poskytuje čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Žalobcovia 1/ a 2/ zároveň žiadali a navrhli s poukazom na ust. §-u 365 ods. 1 písm. a), b), c), e) h) CSP ako aj s poukazom na „prelomové“ rozhodnutie Ústavného súdu SR nálezom vo veci sp. zn. I.ÚS 127/2019 z 26.11.2019 napadnutý svojvoľne vydaný rozsudok Okresným súdom Bratislava 1 č.k. 12C/61/2017 z 12.11.2019 odvolacím Krajským súdom v Bratislave zrušiť; vec vrátiť okresnému súdu na ďalšie konanie, žalobcom 1/ a 2/ priznať im trovy odvolacieho konania. Boli toho názoru, že bolo povinnosťou Okresného súdu Bratislava I a zákonnej sudkyne pred otvorením pojednávania ustáliť okruh účastníkov konania - správne identifikovať, koho majú žalobcovia 1/ a 2/ správne žalovať, vyjadriť právny názor súdu na vec a o tom žalobcov 1/ a 2/ náležite poučiť a uložiť im povinnosť v primeranej lehote odstrániť údajnú - súdom a žalovanou tvrdenú vadu žaloby, ergo aby identifikovali správne žalovaný subjekt v konaní na ochranu osobnosti podľa §§-u 11a nasl. Obč. zákonníka, žalobu doplnili a odôvodnili upravili petičnú žalobu. Mali za to, že ak bol okresný súd toho názoru že žalovaná Slovenská republika v zastúpení Ministerstvom spravodlivosti SR nie je pasívne vecne legitímovaným subjektom (tento právny názor okresný súd neuviedol ani na začiatku pojednávania konajúc diskriminačne a v zlom úmysle porušujúci elementárne princípy spravodlivosti v prospech žalovanej v úmysle zneužitím práva žalobu na odškodnenie nemajetkovej ujmy po 10.000 Eur každému zamietnuť bez riadneho pojednania veci) tak bolo povinnosťou ústavnou povinnosťou ako aj v súlade s Civilným sporovým poriadkom primerane skutkovému stavu veci poučiť žalobcov 1/ a 2 /, vyzvať ich na odstránenie vady žaloby v súdom určenej lehote tak, aby mohla byť riadne prejednaná a rozhodnutá . Pokiaľ tak súd prvej inštancie neurobil, odoprel žalobcom 1/ a 2/ spravodlivosť, preto žiadali odvolacím súdom zrušiť aj svojvoľný, nie vecne správny, arbitrárny a arbitrárne a nepresvedčivo, neracionálne, nekonzistentné odôvodnený rozsudok č.k. 12C/61/2017 z 12.11.2019 vydaný na podklade nesprávneho právneho

posúdenia veci a vinou závažného procesnoprávneho a hmotnoprávneho pochybenia okresného súdu, keďže konaním a postupom okresného súdu bola žalobcom 1/ a 2/ odňatá možnosť riadne konať pred súdom o uplatnenom nároku na odškodnenie nemajetkovej ujmy, bolo porušené právo žalobcov 1/ a 2/ na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru, bolo zásadným spôsobom porušené ich právo na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy SR, bol porušený čl. 36 ods. 1 a ods. 3 Listiny v spojení s čl. 11 ods. 1 Listiny, a to všetko v dôsledku toho, že šikanózne konajúci okresný súd (viď. aj šikanózna výzva na zaplatenie súdneho poplatku 666 Eur - čl. 106 spisu z 16.12.2019, doručená 7.1.2020 - po nezákonnom rozhodnutí súdu dňa 12.11.2019), nepoučil a nevyzval žalobcov 1/ a 2/ na odstránenie vady žaloby správnym označením žalovaného - pasívne vecne legitimovaného (v prípade uplatnenia ich nároku na odškodnenie nemajetkovej ujmy podľa §§-u 11 a nasl. Obč. zákonníka), zneužitím subjektívneho práva „ultra vires“ diskriminačne od počiatku sledoval zamietnutie žaloby bez jej riadneho prejednaní a vykonania ústavne konformného dokazovania, nevykonania TESTU PROPORCIONALITY a riadneho svedeckého dokazovania - ergo vypočutím navrhnutých svedkov, v úmysle Štatisticky si vykazať rozhodnutie v prospech štátu a svojho zamestnávateľa, bolo flagrantne porušené právo žalobcov 1/ a 2/ na nestranný súd (čl. 48 ods. 1 ústavy , čl. 38 ods. 1 Listiny , čl. 6 ods. 1 Dohovoru), bolo porušené právo rovnosti, právo na kontradiktóme súdne konanie, bolo porušené právo nebyť odňatý zákonnému sudcovi (E.. L. L.), bolo im odňaté právo procesného útoku (súdom k nemu neboli vyzvaní pred rozhodnutím súdu dňa 12.11.2019, hoci podľa rozhodovacej praxe ústavného súdu mali byť).

Žalobcovia 1/ a 2/ vytýkali súdu prvej inštancie, že sa ústavne konformne nevysporiadal s tým, že v predmetných konaniach H.. X. S. - zamestnanec Ministerstva spravodlivosti SR - konal a zastupoval Slovensku republiku ako ai Ministerstvo spravodlivosti SR na podklade poverenia ministra spravodlivosti, podpredsedu vlády SR, ergo konal v záujme slovenskej vlády. Za daných okolností prípadu žaloba na odškodnenie nemajetkovej ujmy bola podaná dňa 02.10.2017 v súlade s platnými ustanoveniami Zákona č. 514/2003 Z.z., pričom tendenčne a formalistický konajúci okresný súd sa dôsledne nevysporiadal s tým, že túto žalobu podali žalobcovia 1/ a 2/ aj v súlade čl. 8 ods. 1 a ods. 2 Dohovoru, keďže sú obeťami porušenia čl. 8 Dohovoru, teda dôkazné bremeno bolo na strane žalovanej. Mali za to, že bolo povinnosťou okresného súdu a zákonnej sudkyne konať s tým subjektom , ktorý bol za v žalobe popísaný a spôsobený zásah do osobnostných práv žalobcov 1/ a 2/ zodpovedný - viď. rozhodovacia prax Najvyššieho súdu SR a Ústavného súdu SR. Ak mal konajúci súd právny názor, že žalobcovia 1/ a 2/ nemôžu uniesť dôkazné bremeno, že žalovaný je nesprávne označený, tak mali byť vyzvaní súdom na odstránenie nedostatku/ nedostatkov žaloby brániacich jej riadnemu prejednaniu a rozhodnutiu a to v primeranej lehote.

11. Žalovaný sa k odvolaniu žalobcov 1/ a 2/ nevyjadril, odvolací návrh nepodal.

12. Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací (§ 34 CSP) viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379, § 380 CSP) prejednal vec bez nariadenia odvolacieho pojednávania a dospel k záveru, že odvolanie žalobcov 1/ a 2/ je dôvodné.

13. V prejednávanom spore meritórne rozhodnutie záviselo od vyriešenia otázky, kto je subjektom konania na strane žalovaného.

14. V prípade nejednoznačného alebo nezrozumiteľného označenia žalovaného v žalobe je súd povinný vyzvať žalobcu na opravu alebo doplnenie žaloby podľa § 129 ods. 1 CSP ak súd bez vyzvania žalobcu sám určí žalovaného, nesprávnym procesným postupom znemožní žalobcovi uskutočňovať procesné práva v takej miere, že dôjde k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Neuplatnenie osobitnej poučovacej povinnosti súdom môže v konkrétnych okolnostiach posudzovanej veci predstavovať zásadný procesný postup, ktorým sa účastníkovi konania znemožní realizácia tých jeho procesných práv, ktoré mu procesno-právny kódex priznáva na účely ochrany jeho práv a právom chránených záujmov. V dôsledku neuplatnenia osobitnej poučovacej povinnosti tak môže dôjsť k zásahu do podstaty základného práva na súdnu ochranu a jeho práva na spravodlivé súdne konanie s účinkami denegatio iustitiae (Nález Ústavného súdu SR sp.zn. II.ÚS 675/2016 z 12. januára 2017). V tomto uznesení ústavný súd judikoval, že súd musí rešpektovať základné práva účastníkov konania na súdnu ochranu podľa § 46 ods. 1 ústavy.

Zmyslom a účelom zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci je ustanoviť v súlade s čl. 46 ods. 3 ústavy podmienky, za ktorých vzniká právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím súdu, iného štátneho orgánu či orgánu verejnej správy alebo nesprávnym úradným postupom. Žalobcovia 1/ a 2/ síce svoje nároky na náhradu nemajetkovej ujmy podriaďujú pod ustanovenia zákona č. 514/2003 Z.z. a ako žalovaného označili Slovenskú republiku v zastúpení Ministerstvom spravodlivosti SR, avšak zo skutkového vymedzenia ich žaloby vyplýva, že ich nárok, ktorý odôvodňovali tým, že skutkové okolnosti opísané žalobcami v žalobe, od ktorých odvíjajú svoj nárok na odškodnenie - konanie povereného zamestnanca Ministerstva spravodlivosti SR ako zástupcu strany sporu v občianskoprávných konaniach vedených na Okresnom súde Bratislava I pod sp.zn. 14C/114/2007 a sp.zn. 11C/135/2011 spočívajúce v predkladaní zápisnice o výsluchu svedka v trestnom konaní vedenom proti žalobcovi 1/ ako dôkazu v týchto konaniach, nespádajú pod úpravu zákona č. 514/2003 Z.z., nakoľko zastupovanie štátu v sporových konaniach pred súdmi nie je výkonom verejnej moci v zmysle ustanovenia § 2 písm. a) zákona č. 514/2003 Z.z.. Každé podanie (vrátane žaloby) je súd povinný posudzovať podľa jeho obsahu (čl. 11 ods. 1, § 124 CSP), čo znamená že označenie strán sporu nemusí byť zreteľne oddelené od ďalších častí žaloby, a preto pokiaľ ide o zjavný rozpor skutkových tvrdení s označením žalovaného a právne posúdenie žalobného návrhu, nároku žalobcov je vecou súdu, je namieste postup podľa § 129 ods. 1 CSP vyzvať žalobcov na odstránenie tohto rozporu. Súd prvej inštancie takto nepostupoval, pričom sám v odôvodnení svojho rozsudku konštatoval, že sa stotožnil s názorom žalovaného, že zastupovanie štátu v sporových konaniach pred súdmi nie je výkonom verejnej moci v zmysle § 2 písm. a) zákona č. 514/2003 Z.z. Uviedol, že podanou žalobou sa žalobcovia domáhajú zaplataenia nemajetkovej ujmy, ktorá mala vzniknúť žalobcom „opakovaným neprípustným zásahom do výsostne osobnostných práv žalobcov pred tretími osobami, intenzívnym zásahom do ich práva na česť a dôstojnosť, do práva na pokojný stav, do práva na súkromie a pokojný rodinný život, vyvolaním stavu utrpenia a poníženia“ konaním zamestnanca H.. X. S., ktorý svojho zamestnávateľa Ministerstvo spravodlivosti SR zastupoval na základe poverenia v civilnoprávných konaniach vedených na Okresnom súde Bratislava I pod sp.zn. 14C/114/2007 a sp.zn. 11C/135/2011. K tomuto zásahu malo dôjsť neoprávneným použitím zápisnice z trestného konania, ktoré bolo vedené proti žalobcovi 1/ v označených civilnoprávných konaniach. Mal za to, že zásahu do osobnostných práv žalobcov, tak ako to žalobcovia označili v žalobe, ako následne žalobca 1/ aj ústne na pojednávaní, sa mal dopustiť zamestnanec ministerstva ako osoba poverená ministerstvom zastupovať zástupcu žalovaného štátu v sporových konaniach. Z uvedeného teda vyplýva, že konanie povereného zamestnanca nie je možné subsumovať pod nesprávny úradný postup tak, ako to má na mysli ustanovenie § 3 ods. 1 písm. d) zákona č. 514/2003 Z.z.. Vyhodnotiac obsah žaloby, ako aj ústne prednesy žalobcu 1/, dospel súd prvej inštancie k záveru, že žalobcovia sa domáhajú ochrany osobnosti, do práva ktorých malo byť zasiahnuté fyzickou osobou (H.. X. S., zamestnanec Ministerstva spravodlivosti SR, ktorý osobne predložil predmetnú zápisnicu z prebiehajúceho trestného konania do civilnoprávných konaní). Pokiaľ by sa vykonaným dokazovaním takýto neoprávnený zásah preukázal, posúdiac intenzitu tohto zásahu, bolo by možné v zmysle § 13 ods. 2 Obč. zák. žalobcom priznať aj náhradu nemajetkovej ujmy. Základným predpokladom na takýto postup súdu je však splnenie procesnej podmienky správneho označenia strany sporu na strane žalovaného, ktorým by v tom prípade bolo Ministerstvo spravodlivosti SR. Žalobcovia si však uplatnili nárok na náhradu nemajetkovej ujmy podľa zákona č. 514/2003 Z.z., keď uviedli, že konaním štátu - Slovenská republika, zastúpená Ministerstvom spravodlivosti SR - nesprávnym úradným postupom - im bolo zasiahnuté do osobnostných práv.

Z vyššie uvedených dôvodov, keď súd prvej inštancie predtým, ako sa zaoberal otázkou vecnej pasívnej legitímácie žalovaného, pričom sám poukázal na rozpor medzi obsahom žalobného návrhu žalobcov a nesprávnym subsumovaním nároku žalobcov pod ustanovenia zákona č. 514/2003 Z.z., a v dôsledku toho nesprávneho označenia žalovaného, nevyzval žalobcov v zmysle § 129 ods. 1 CSP na odstránenie tohto rozporu s náležitým poučením, znemožnil žalobcom 1/ a 2/ realizáciu ich procesných práv, ktoré im procesnoprávny predpis priznáva na účely ochrany ich práv a právom chránených záujmov, či došlo k zásahu do podstaty ich základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivé súdne konanie.

Preto odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 389 ods. 1 písm. b) CSP zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie (§ 391 ods. 1 CSP), v ktorom ďalšom konaní sa bude riadiť vyššie uvedeným právnym názorom odvolacieho súdu (§ 391 ods. 2 CSP). V novom rozhodnutí rozhodne súd prvej inštancie aj o trovách odvolacieho konania (§ 396 ods. 3 CSP).

Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Toto uznesenie nemožno napadnúť odvolaním.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom.

Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§429 ods. 1 C.s.p.)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh § 428 C.s.p.).